Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Îmi fac intrarea în carte și spun: binecuvântată să fie această zi de praznic sfânt, și întâlnirea celor din cer cu cei de pe pământ în casa lucrării cuvântului Meu, cetatea Mea de scaun pe vatra neamului român!

Sunt Împăratul slavei. Împăratul împăraților și Domnul domnilor, așa Mă numesc Scripturile venirii Mele acum, după două mii de ani de la întâia Mea venire între oameni Prunc, iar acum cuvânt, *Cuvântul lui Dumnezeu*, și cu acest cuvânt păstoresc, și sunt Cel plin de milă.

Sunt înconjurat de oștirile cerești și îngerești, și slavă mare stăpânește aici în văzduh hotarele de sus, dar și cele de jos, căci cerul este în slavă aici, și este cu ocrotirea sus și jos, și ochi mulți privesc așternutul pregătit aici pentru oaspeți, pentru praznic sfânt. În mijlocul slavei stă mama Mea Fecioara, înconjurată de cete fecioresti, precum este scris despre slava ei de sus, și aducem sus și jos sărbătoarea cea pentru intrarea ei în casa cea de sus, în cer, în mijlocul oștirilor de sfinți și de îngeri, și toți i se pleacă și toți o slăvesc pentru Mine, pentru vrednicia ei de a fi mama Fiului lui Dumnezeu Tatăl, căci am trecut prin pântecele ei fecioresc ca să Mă arăt apoi Prunc născut și să cresc și să merg spre lupta cu satana și să-l biruiesc pentru salvarea omului căzut din Dumnezeu, după ce omul a călcat ascultarea înaintea Făcătorului său și s-a făcut vrăjmaș lui Dumnezeu. Eu însă am plătit vina lui, pe cruce am plătit-o, și prin înviere dintre morți am biruit, și M-am dovedit Dumnezeu adevărat, dovedit atât de minunat că sunt Cel ce sunt, iar acum sunt *Cuvântul lui Dumnezeu* peste pământ, așa cum voia Tatălui este.

O, pace vouă, fiilor adunați! Ați venit cu dor. Vă cuprind în dorul Meu pe voi. Mi-e dor de voi. De la o întâlnire la alta aici, Mi-e dor de voi, și numai Eu știu dorul Meu. Îl știu pe el și cei ce au milă de Mine și de așteptarea Mea, căci aștept cu dor să Mă odihnesc de dor, să Mă așez jos pe pământ cu acest dor, căci pe pământ este venirea, orice venire și așternutul ei și mângâierea ei.

Fiilor, fiilor, bine ați venit! V-ați adunat lângă Mine și pentru Mine, iar Eu și cei din cer Ne adunăm lângă voi și pentru voi aici. Am venit, voi de pe pământ în cetatea Mea de cuvânt, iar Noi din cer am venit tot aici, unde Ne este venirea, și serbăm vremi și zile de venire, și venim și împlinim Scripturile proorocite să se împlinească, o, și mult aș grăi cu voi despre Scripturi, căci tainic se împlinesc ele, și tainică rămâne lucrarea lor, precum Dumnezeu, o, fiilor.

O, câtă deșertăciune se scurge de pe buzele tuturor pe pământ! Chiar și creștinii sunt vinovați de deșertăciunea grăirii, o, și câtă grăire ar fi să fie pe pământ cu oamenii și între oameni despre Scripturile care s-au scris de la Duhul Sfânt ca să se împlinească ele pe pământ!

O, fiilor, nici cei mai destoinici învățați în cele ale înțelepciunii gândirii și grăirii și ale tainelor de sus pe pământ cu oamenii, o, nici unul nu știe ce este și ce înseamnă Dumnezeu, căci dacă ar ști s-ar afla, și n-ar mai grăi limba omenească atâta grăire în deșert, atât cuvânt gol și fără de preț. Cei ce știu pe pământ ce este și ce înseamnă Dumnezeu, aceia au taina lor, taina dintre Mine și ei și sunt destoinici pentru taine și pentru știința lor, și taină mare pe pământ este omul în care sălășluiește Domnul după firea Lui cu omul cel milos cu Domnul, cu Cel ce l-a zidit pe om.

O, cine a știut atunci taina mamei Mele Fecioara, care M-a purtat în pântecele ei ca să Mă fac om? Cine atunci a putut citi inimioara ei durută când ea își tot ascundea rana inimii? O, cine a putut citi îndeajuns taina venirii Mele pe pământ, Dumnezeu venit din Tatăl ca să vin pe lume prin naștere din trupul fecioresc al mamei Mele dulce Mie?

O, fiilor, mult aș grăi cu voi din Scripturi, căci tainic se împlinesc ele și tainice rămân cu lucrarea lor. O, fiilor, nu știu oamenii ce este și ce înseamnă Dumnezeu, și nici creștinii nu știu, ca să-și poată păzi în sfială limba și inima față de Dumnezeu, Care aude și vede și scrie, și față de oameni. Oamenii Mă înjură cât știu ei mai urât cu limbile lor, iar creștinii Mă înjosesc cât nu-și dau seama prin grăiri fel de fel, prin nedragoste, prin clevetiri, prin purtare de zvonuri, când ei cuvinte mari ar fi să grăiască unii cu alții despre taina vieții, despre adevărul cel din cer, care a venit pe pământ, despre lumină și întuneric ca să știe ei ce lucrează dintre acestea două, și iată, atâtea lucrări și taine mari și sfinte ar fi să se lase cunoscute de oameni dacă Eu, Domnul, aș fi dorul lor, dacă M-ar atrage ei aproape de ei ca să Mă las cunoscut și știut, o, și mari minuni i-ar însoți pe oameni dacă mila de Dumnezeu s-ar pricepe ei s-o cuprindă cu inima și cu mintea, și apoi cu lucrarea lor.

O, iată una din tainele mari, pe care omul ar fi să le îmbrățișeze și să le lucreze: glasul și dorul pământului, o, fiilor. O, de la creștini n-ar mai trebui să sufere pământul, căci taină mare am așezat între pământ și om când am zidit lumea și când i-am spus omului să lucreze pământul, ca să lucreze și pământul cu omul, și unul altuia să-și aducă pentru binefacerea dăruită, pentru mângâiere. O, cât de mult se mângâie omul privind sau mirosind o floare, mâncând o poamă dulce, sau pâinea cea de fiecare zi, toate dăruite de această taină, pământul, fiilor!

O, are pământul un plâns al său de la om, ba și de la creștini. Între pământ și om ar fi să fie mângâiere. Aratul, semănatul, prășitul, plivitul, recoltatul, treieratul, toate mâna omului ar fi să le lucreze, cântând și rugându-se Domnului să lucreze pământul din care omul se hrănește, și care îl ascultă pe om și îi dăruiește îndelung. Omul însă a părăsit lucrarea acestei taine și și-a făcut mașini grele, ca să facă ele ce face mâna omului, iar pământul suferă, o, suferă și își retrage dărnicia, și binecuvântarea pe care o are de la Dumnezeu pentru om. Mașini grele și zgomotoase calcă pământul, măi fiilor, peste tot, iar suflet de om nu mai grăiește cu pământul, nu-l mai mângâie, nu-i mai aude glasul, și mâna care să-i așeze fața și rochița și odihna. Zăngănitul roților de fier, gălăgia motoarelor, greutatea mașinilor care calcă pământul, o, aceasta nu mai este mângâiere, și omul a părăsit lucrul dintre el și pământ, iar pământul n-a fost mai mic sau mai mare vreodată, ca să meargă dezvinovățirea omului cum că e mult de lucru și nu e timp de ajuns, sau brațe de ajuns, o, și iată de ce se moare pe capete pe pământ, cu trenuri, cu avioane, cu vapoare, cu mașini, cu îndeletniciri fără de rost ale oamenilor! O, pentru altceva a fost făcut de Dumnezeu omul așezat pe pământ, și căruia Dumnezeu i-a spus să lucreze pământul și să-l îngrijească tot timpul ca pe o ființă, ca pe un așa de mare binefăcător.

Mă doare, că și creștinii fac ce face lumea și cumpără mașini și mașinuțe și le duc în grădină și le pun să lucreze ele cu zgomot, iar ei să stea sau să se plimbe pe lângă ele, o, și de aceea piere timpul fără de folos, că nu așa se răscumpără timpul. O, omule, o, mereu mare, mereu ai vrut să fii tot sus, tot mare, tot fără Dumnezeu, tot tu, tu cu voia ta, cu știința ta pe pământul care te ține pe el, iar voința Mea e dată deoparte și nu mai ai drag să iubești taina pământului, să-i înțelegi dorul lui de tine, și glasul lui să-l cunoști, și să-i pricepi limba cea tainică, și ca să ai tu pe Domnul de Dumnezeu al tău, pe Cel care a făcut cerul și pământul, și să-I urmezi cuvântul și rânduiala cea peste toate pusă de El pentru om.

Iată, fiilor, suspină pământul până și sub răceala de suflet a creștinului, care ar fi să ia de la Domnul învățătura cea pentru viață și pentru lucrul vieții. O, învățați dragostea de Dumnezeu, prin ascultare învățați, voi, cei care aveți de la Domnul glasul Său de Păstor, Care vă dă vouă. O, grija de trup și de hrana trupului le lucrează omul cu unelte de grădină cum sunt: sapa, grapa, secera, cazmaua, coasa, mâna omului, iar grija de suflet și de hrana sufletului le lucrează omul cu unelte de duh cum sunt: crucea, cartea, rugăciunea, apa sfințită, anafora, sfânta împărtășanie, proorociile, și toate au taina lor cu omul, unelte pentru su-

flet, pentru îngrijirea sufletului și a Domnului în om. Cartea de rugăciune și de învățătură, crucea pe care o săruți și o strângi la piept, crucea pe care o stropești cu lacrimi de dor și de căință, toate acestea ale tale au povestea lor, povestea ta, și de aceea să ai cartea ta, purtarea ta pe fața ei, crucea ta din lemn, sfeșnicul și lumânarea, apa sfințită din izvorul tău, și peste toate să se așeze taina dintre tine și ele, iar cartea ta de rugăciune să aibă semne pe ea din povestea vieții tale cu ea, și a ei cu tine, și să văd Eu aceasta, să văd că prețuiești, că iubești, că păstrezi ca pe o comoară a sufletului tău uneltele cu care-ți hrănești sufletul, vasele din care sufletul tău mănâncă, podoabe ale trupului tău.

De aceea vă povățuiesc să aveți însoțire cu voi cartea de rugăciuni, crucea, și toate cele care țin de sufletul vostru, ca să nu căutați ce nu este al vostru, ci să aveți voi uneltele voastre, pe care nu trebuie să le împrumutați, sau să vă fie împrumutate, și așa vă veți cunoaște că știți ce este și ce înseamnă Dumnezeu și semnele că voi sunteți copiii Lui și că știți să lucrați acestea.

O, fiilor, așa învăța mama Mea Fecioara, așa iubea și așa împlinea ea pe Domnul în ea și cu ea. O, să nu găsiți să spuneți că sunt și alții care au făcut și altfel, căci Eu vă învăț pe voi de la Mine, față de alții care făceau cum găseau ei de cuviință pentru viața lor cu Dumnezeu, căci ascultarea de Dumnezeu e mare, e mai mare, fiilor.

Iată, v-am prins grămăjoară și v-am dat povețe sfinte. Nu vă încurcați, nu vă împotmoliți acum în ele. Nu să vă tulbur v-am grăit despre taine, ci ca să vă deprind să-L iubiți pe Domnul după cum Îi este Lui drag să fiți voi, că mama Mea Fecioara a ascultat, fiilor, și cu dor iubea și slujea ceea ce Eu îi aduceam să facă.

O, mamă, îi învățăm să aibă povestea lor, să aibă și ei, să poată și ei, mamă. E zi de praznic pentru tine, și pune-le și tu bunătăți pe masa cea de azi, căci Noi venim din cer, mamă.

— O, din cer bunătăți le dăruiești lor cu cuvântul Tău de Păstor, și fericit este poporul care are pe Domnul de Dumnezeu al său, de povață sfântă de viață, Fiul meu Iisus! Tu adevărul ești, și adevărul grăiești, căci cel ce nu lucrează cu mâna sa pământul, după cuvântul Tău cel de la început cu omul, un așa om nu-Ți înțelege taina și Ființa și povestea Ta cu el. Cine lucrează altfel, este cel străin de Tine, iar Tu străin de el, că nu se potrivește voia de la unul la altul, Fiule scump al meu.

O, fiilor adunați aici sub cort sfânt, o, ați venit la petrecere sfântă, la masa cerului cu voi. Frumos și sfânt vă aduce povețe pe masă Fiul meu Iisus. O, fericiți veți fi voi dacă veți lua de la El pentru voi, pentru pașii voștri cu El.

Voi, fiilor care ați gătit și ați pregătit așternutul aici, acum, pentru sărbătoare sfântă și măreață, vouă vă fac aplecare și vă aduc mulțumire și mângâiere prin cuvânt, și fericirea mea este aceea că Fiul meu Iisus Hristos vă povățuiește pe voi. Bucuria mea de azi este că El vă dă vouă la masă de praznic sfânt pentru mine între cei de sus, cu care am venit acum, fiilor.

Îmi rotesc privirea. Mă uit la măiastra trudă cu care v-ați dăruit într-un chip atâta de măreț pentru această sărbătoare a mea între cei din cer și între creștini. O, rămâneți veșnic frați, fiilor. Binecuvântarea Domnului este acolo unde frații locuiesc în Domnul împreună, și cu ascultare de toate ale Domnului cu ei, ajutându-se ei pentru împlinirea a toate.

Brațele mele se întind peste voi din văzduhul de aici. Stăm cete, cete, îmbrăcând în slavă de sus cortul întâlnirii deasupra capetelor voastre. Totul e o cuminţenie cerească deasupra voastră aici, și totul e în taină și e taină. Vă binecuvintez eu, mama lui Hristos. Vă sărut pașii, mă aplec cu recunoștință pentru dragostea care v-a adus la praznic, și vă aștept iubirea, pe mai departe iubirea.

O, ai grijă, Fiule Iisus, de cei ce cred venirea Ta cuvânt pe pământ! Dă-le lor din Tine bogăție de duh și multă umilință ca a Ta. Mi-e dor, mi-e tare dor să venim mereu cu cetele

cereşti aici. O, aici e cel mai frumos, cel mai frumos loc de pe pământ pentru noi. Aici putem pune pe masă, aici este credinţă, Fiule scump.

— O, mamă, mare mângâiere avem că am găsit credinţă pe pământ ca să se poată împlini Scriptura venirii Mele cu sfinţii, şi hrană din cer pe masă aici. Dulce este mângâierea şi azi pentru Noi de la ei, de la cei ce Ne ies şi Ne stau înainte, mamă. Multă şi mereu întărire să punem peste neputinţele lor, că sunt plăpânzi, mamă.

O, fiilor, braţe de sus de deasupra capetelor voastre se întind spre voi pentru îmbrăţişare. Mângâieri şi tot mângâieri pregătiţi de fiecare dată celor din cer veniţi, şi celor de pe pământ aici în sărbători la izvor de cuvânt.

Voi, cei ce-Mi faceţi primirea în carte, sunteţi cu suferinţă peste voi. O, durerile sunt mângâieri pentru cei ce le poartă fără de cârtiri, fiilor. Vă alin acum durerile, şi sunt ele luate şi puse de folos pentru multe, pentru voi şi pentru ţară, fiilor. O, mângâiaţi-vă, sprijiniţi-vă în dureri şi în încercări, şi cereţi, fiilor, alin de la Noi.

Întărim cu binecuvântare paşii spre casele lor ai celor ce au călătorit spre izvor aici. Învăţătura de azi să le fie lor de folos şi de lucrare.

Ascultarea de poveţele Mele e scumpă la Mine de la cei ce ascultă. Aşadar, fiilor, fiţi fii ascultării, şi nu adăugaţi cârtiri, voi, cei ce daţi curs împlinirii cuvântului Meu pentru voi. Şi acum pace vouă spre casele voastre, fiilor!

Iar voi, cei ce-Mi slujiţi în cetate, putere peste voi pe mai departe pentru cetatea Mea cu voi şi pentru lucrul vostru în ea cu Dumnezeu! O, suferinţele voastre sunt mici, faţă de slava gătită prin ele. Sunteţi cei mângâiaţi, fiilor. O, fiţi mângâioşi. Ne aplecăm cu mulţumire pentru bucuriile de la voi Nouă. O, pace vouă! Iar şi iar pace vouă!

Cu pace ne îmbrăţişăm, iar Tatăl priveşte aici peste noi cu mare, mare duioşie, spunând peste voi: Pace vouă, Eu, Tatăl vă spun vouă! Îmbrăţişarea Eu, Tatăl, vă dau vouă. Amin, amin, amin.

15/28-08- 2018